

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۶/۱۶

عبدالوحید وحید

د افراط او تفریط ترمنځ ټکر

او زموږ سلیقوي چلن

افغانستان له هغو هېوادونو څخه دی چې د وروستیو پنځو لسيزو په اوږدو کې یې بدبختانه د نظامونو د نسکوریدو، یرغلونو، سیاسي بی ثباتي، پردیو لاسوهنو او کورنیو جگړو له امله زخمونه او دردونه زغملی دی. نن هم په هېواد کې لکه د پروډ په څیر ستونځي، نیمگړتیاوې، محرومیتونه او نارضایتي شتون لري، خو اړخونه رنگونه، ډولونه او زموږ سلیقې بدلې دي. افغانان حق لري چې د خپلو ستونځو، غوښتنو او اندېښنو په اړه داسې سوله ییز غبرگون وښيي چې د هرې ټولني د ویشتابه نښه او د سمون غوښتنې مدني هڅه گڼل کېږي.

مهمه دا ده چې د افغان ولس له مشروع غوښتنو او مدني غبرگونونو څخه د سیاسي نیرنگ په ډول د سیاسي موخو او بهرنیو اجنداوو لپاره گټه پورته نکړای شي او له ولسي نارضايتونو څخه باید د بهرنیو لاسوهنو او تبلیغاتي ماشینونو له لارې د سیاسي فشار د وسیلې په توگه کار وانخیستل شي. د تاریخ په اوږدو کې د خلکو سوچه مبارزه ډېر ځله د خپلو او پردیو لخوا د ابزارو په توگه کارول شوي، نه خلکو خپلو حقونه تر لاسه کړي، نه هم هېواد د ثبات خواته تللی دی او اوس د همدغه کرغیرن تاریخ تکرار قطعاً نه غواړي. راځئ د خپلو تیرو سهو ارزونه وکړو او د نسکوریدو څخه وړاندې فکر وکړو چې ایا په مقایسوي توگه بهتر بدیل لرو؟ ځواب یقیناً "نه" دی.

له اوسني بن بست څخه راوتل، اصلاحات رامنځته کول، د عدالت لټون او غوره حکومتولي د هر افغان غوښتنه ده، خو بدبختانه دغه غوښتنې ډیرې وختونه د نورو لخوا د سیاسي رقابتونو، ایډیولوژیکو شخړو او بهرنیو لاسوهنو تر سیوري لاندې پاتې شوي او د سترو سیاسي لوبو برخه گرزیدلي دي. همدا لامل دی چې د افغانانو مبارزه د تیرو پنځو لسيزو په اوږدو کې څو ځله د خپلو او پردیو له خوا د ابزارو په توگه کارول شوي دي او ډیرې وخت یې لا زیاتي ناخوالي او نوي کرکچونه راپارولي دي.

د دغو ستونځو تر څنګ زموږ په ټولنیز او سیاسي چلن کې بله مهمه ځانگړنه هم شته چې د وضعیت د لا پیچلتیا لامل گرزې، او هغه د افراط او تفریط اړخونو ته زموږ ټولنیز ذهني تمایل دی. افغانان په ډېرو برخو کې د اعتدال له پولو څخه اوږي، د افراط او تفریط لوري نیسي. که دوستي وي او که دښمني، که سیاست وي او که ټولنيزي چارې، که دین وي او که له دین سره مخالفت، مور ډېر ځله د متوازن قضاوت پر ځای احساساتي دریزونه غوره کوي. له اشخاصو او مشرانو سره زموږ چلن تر ډېره د هغوی د وړتیاو او کړنو د ارزونې پر ځای له هغوی څخه د ږوند تقلید له مخې مطلق ملاتړ یا مطلق مخالفت ښه لري. واقعیت دادی چې نه پروډ هرڅه سم وو او نه هم نن هر څه بد دي خو موږ د ارزونو دود نه لرو او مطلقاً سلیقوي چلن خوښوو.

کله چې د کوم سیاسي مشر ملاتړ کوو، نو حتی شرموونکي تېروتنې یې هم توجیه کوو، هره پرېکړه او هره کړنه یې د حکمت او تدبیر نښه گڼو او منفي شاخصونه یې د دښمنانو تبلیغات گڼو؛ خو کله چې ورسره مخالف شو، نو بیا یې نه یوازې سیاسي دریزونه، بلکې ټول شخصیت تر پوښتنې لاندې راوړو، او کله ناکله یې شخصي حریم ته هم د ننوتلو هڅه کوو. شرعي حجاب له شک پرته دیني اصل دی او رعایت یې د هر مسلمان وجیبه ده، خو که حکومت د حجاب په رعایت کې افراط کوي نو مخالفین یې د لازمي شرعي حجاب مخالفت ته هم ملاتړي. که یو اړخ د ښځو حقه حقوق ترپسې لاندې کوي نو مخالفه ډله یې اخلاقي انحرافات هم د بشري ازادې په کتگوري کې حسابوي.

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

زموږ په سياسي او ټولنيز کلتور کې اعتدال نشته. مشران يا مطلق اتلان وي او يا مطلق خائنان، حال دا چې واقعيت تر دې ډېر پېچلی او بل ډول وي.

همدغه افراطي ليدلوری د دې لامل شوی چې موږ ډېر ځله د اصولو، ارزښتونو، کړنو او د محاسبې د اصولو له مخې نه بلکې د وړاندوېنې له مخې د سياستوالو تر شا درېږو. د اعمالو نه بلکې د اشخاصو ستاينه او غندنه زموږ د سياسي قضاوت محور گرزیدلی، حال دا چې د سالمې ټولني بنسټ باید پر اصولو، عدالت، حساب ورکونې او ملي گټو پر بنسټ ولاړ وي. کله چې اشخاص معيار شي، نو لکه زموږ په شان ټولنه د شخصيت پرستي ژبېالني او قوم پالني په جال کې نښلي؛ خو کله چې اشخاص د حق او اصولو په تله کې و ارزول شي، نو د اصلاح او پرمختگ دروازي پرانیستل کېږي.

د دغو ستونځو د حل لپاره تر هر څه وړاندې د فکري اعتدال، زغم او د انتقادي فکر منلو او رواجولو دود ته اړتيا ده. موږ باید زده کړو چې د يوه شخص يا ډلې ملاتړ کول د هغوی د ټولو کړنو د تاييد معنا نه لري، او مخالفت هم د هغوی د ټولو ښو کارونو څخه د انکار جواز نه برابروي. د احساساتو پر ځای باید واقعيتونو ته وگورو، د تعصب پر ځای استدلال ته ځای ورکړو، او د اشخاصو پر ځای اصول د قضاوت معيار وگړوو. هره پرېکړه، هره کړنه او هر سياسي دريز باید داسې و ارزول شي چې د هېواد او ولس لپاره څه پايله لري، نه دا چې د چا له لوري وړاندې شوی دی.

د هرې سياسي، ټولنيزې يا مدني مبارزې مشروعيت او کريديټ تر ډېره په هغو خلکو پورې تړاو لري چې د ستونځو په ډگر کې ژوند کوي، د مبارزې سختې زغمې او د بدلون لپاره عملي گامونه پورته کوي. له همدې امله، د مبارزې په ډگر کې ولاړ کسان يقيناً کولای شي د خپل ابتکار، تجربې او واقعي درک پر بنسټ د خپلو حرکتونو او پرېکړو واک په خپل لاس کې ولري. هغه کسان چې له ډگر څخه لېرې او د لمرۍ کرښې مبارزين نه وي، خپل نظرونه، تجربې او مشورې شريکې کړي، خو د ترصيو او لارښوونو نوښت په معاصر سياسي فکر کې د ستاينې وړ تگلاره نه گڼل کېږي. تلپاتې او بريالۍ بدلون هغه وخت رامنځته کېږي چې د مبارزې رهبري د هماغو خلکو په لاس کې وي چې مستقيم لگښتونه او پايلې يې پر خپلو اوږو وړي، او له بهر څخه ملاتړ د لارښوونې او توصيو په ډول نه بلکې د مشورې او همکارۍ بڼه باید ولري.

په پايله کې، افغانستان پرون هم اصلاحاتو، عدالت او ښه حکومتولې ته اړتيا درلوده، نن يې هم لري او سبا به هم د نظامونو نسکوریدل نه، بلکې د سمون او بدلون لپاره مدني مبارزه د بریا يوازنی لاره وي. د سمون او بدلون سلسله پاي نه لري، او افغانان حق لري چې خپلې غوښتنې په مدني او سوله ييز ډول مطرح کړي. خو د دې ترڅنگ باید د تاريخ له تکراري تېروتنو څخه هم زده کړه وشي. د خلکو له مشروع او مدني مبارزو له حق څخه د سياسي او بهرنيو موخو لپاره گټه پورته نه کړای شي، او نه هم باید موږ خپله د افراط او تفريط په جال کې ايسار پاتې شو. د افغانستان راتلونکی به هغه وخت روښانه شي چې د اشخاصو پر ځای اصولو ته، د احساساتو پر ځای واقعيتونو ته، او د افراطيت پر ځای اعتدال او انصاف ته لومړيتوب ورکړل شي او حساب ورکول د ملاتړ معيار وگڼل شي. همدغه فکري بدلون کولای شي د يوې پرمختللي سياسي ټولني، ملي تفاهم او تلپاتې ثبات لپاره بنسټ کېږدي.